

Άγιος Ίωάννης ὁ Ρῶσος (Βερνέζος Ίωάννης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πατρίδα του ἡ Ν. ΡΩΣΣΙΑ (Οὐκράνία)

Σὰν πιθανότερη χρονολογία τῆς γέννησής του εἶναι τὸ ἔτος 1690. Καὶ τοῦτο γιατί στοὺς πολέμους ποὺ ἄρχισαν τὸ 1711 καὶ τελείωσαν τὸ 1718 εἶναι στρατιώτης τοῦ Τσαρικοῦ Στρατοῦ τοῦ Μεγάλου Πέτρου τῆς Ρωσσίας. Τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα ἦσαν ἀκατάβλητα, βάδιζαν ἀπὸ νίκη σὲ νίκη, εἶχαν σπεῖρει τὸν τρόμο σ' ὅλα τὰ ἔθνη. Στρατιώτης ὁ Ὅσιος Ίωάννης μάχεται γιὰ νὰ ὑπερασπισθεῖ τὴν πατρίδα του, τὴ Ρωσσία. Γαλουχημένος μὲ τὰνάματα τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς γονεῖς του, τὸν συγκλονίζει ἡ φρίκη τοῦ πολέμου, τὰ χιλιάδες παλληκάρια, γυναικόπαιδα, γέροι ποὺ κείτονται νεκροὶ στὸ πέρασμα τῆς λαίλαπας, τῆς πολεμικῆς μανίας τῶν ἐχθρῶν.

Στὶς μάχες γιὰ τὴν ἀνακατάληψη τοῦ Ἄζωφ μὲ χιλιάδες ἄλλους συμπατριῶτες του, αἰχμαλωτίζεται καὶ ὀδηγεῖται στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀπ' ἐκεῖ στὸ Προκόπιο, κοντὰ στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας τῆς Μ. Ἀσίας, στὴν κατοχὴ ἐνὸς Ἄγα ποὺ διατηροῦσε στρατόπεδο τῶν Γενιτσάρων.

Βασανίζεται νὰ ἀρνηθεῖ τὸ Χριστὸ

Καταδικασμένος ψυχολογικὰ στὴν περιφρόνηση καὶ τὸ μῖσος τῶν Τούρκων, εἶναι ὁ «κιαφίρ», ὁ «ἄπιστος» ποὺ τοῦ ἀξίζουσαν σκληρὰ βασανιστήρια. Καὶ τὸν χτυποῦν μὲ

χοντρὰ ξύλα, ραβδιά, τὸν κλωτσοῦν, τὸν φτύνουν, τοῦ καΐνε τὰ μαλλιά καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του μὲ πύρινο τάσι. Τὸν πετοῦν στὶς κοπριές τοῦ σταύλου καὶ τὸν ὑποχρεώνουν νὰ ζεῖ μὲ τὰ ζῶα.

Ἀπαντᾷ στὰ βασανιστήρια

Ἵπομένει ὅλα τὰ βασανιστήρια μὲ καρτερία καὶ ἀξιοθαύμαστη γενναιότητα. Λάμπει ὁ ἀδαμάντινος χριστιανικός του χαρακτήρας. Σὰν τὸν ἥλιο λάμπει ὁ ὑπέροχος ἐσωτερικός του κόσμος ποὺ ὀλόκληρος ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια εἶναι δοσμένος στὸ Χριστό. Στους ξυλοδαρμούς, στὶς βρισιές καὶ στὶς κλωτσιές τῶν Τούρκων, ἀπαντᾷ μὲ τὰ λόγια τοῦ Παύλου: «ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου; Θλίψις ἢ στενοχώρια ἢ διωγμὸς ἢ γυμνότης ἢ αἰχμαλωσία;». Ἔχω πεποίθηση, πίστη καὶ ἀγάπη στὸν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστὸ τὸν Μονογενῆ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ μου καὶ τίποτε ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ, δὲν θὰ μὲ χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του.

Σὰν αἰχμάλωτος ὑπακούω στὶς προσταγές σου, στὶς δουλικές ἐργασίες. Σα Χριστὸ δὲν σὲ ἔχω ἀφέντη, «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις». Ἐνθυμοῦμαι τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, τοὺς ἐμπυσμους, τοὺς κολαφισμούς, τὰ ραπίσματα καὶ αὐτὸν τὸν σταυρικὸ θάνατο καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποστῶ καὶ ἐγὼ τὰ μεγαλύτερα καὶ δεινότερα βάσανα καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, τὸν Ἰησοῦ μου ὅμως δὲν τὸν ἀρνοῦμαι.

Δέχεται ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τοὺς σκληροὺς ὄρους τῆς μαρτυρικῆς ζωῆς, τὰ βασανιστήρια, τὴ διαμονὴ μὲ τὰ ζῶα στὸ σταῦλο ποὺ τοῦ θύμιζε, ὅπως ἔλεγε, τὸ σταῦλο τῆς Βηθλεέμ· τὶς ἀσκήσεις, νηστεῖες, ἀγρυπνίες, προσευχὲς σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ δαμάσθηκε ἡ θηριωδία τῶν Τούρκων καὶ ἔκπληκτοι τὸν ὀνομάζουν «βελή», ἅγιο.

Σὲ συνεστίαση Τούρκων ἀξιωματούχων θαυματουργικὰ ἔστειλε μὲ Ἄγγελο Κυρίου φαγητὸ σὲ χάλκινο πιάτο ἀπὸ τὸ Προκόπιο τῆς Μ. Ἀσίας στὴν Μέκκα τῆς Ἀραβίας καὶ ὁ Τοῦρκος Ἄγας τὸ ἔφαγε ἐκεῖ ζεστό. Ἐπιστρέφοντας ἔδειξε τὸ πιάτο μὲ τὸ οἰκόσημο στοὺς ἀξιωματούχους τρεῖς μῆνες μετὰ. Τὸ θαῦμα αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν Ὅσιο κατὰ παραχώρηση τοῦ Κυρίου, σταμάτησε τὸ μίσος καὶ τὴν ἀδιάλλακτη μανία τῶν βασανιστῶν του. Ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀκτινοβολία του ἐδάμασε τὴν θηριωδία τῶν Τούρκων.

Τὸ τέλος

1730 Μαΐου 27. Ἐνα στήριγμα εἶχε σὲ ὅλους τοὺς ἀγῶνες του καὶ μία παρηγοριὰ στὴν τραχειὰ ζωὴ τῶν βασανιστηρίων. Κατέφευγε σὲ προσευχὲς, γονυκλισίες, ἀγρυπνίες καὶ κοινωνοῦσε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, τὰ Ἄχραντα Μυστήρια. Ἡ Θεία Κοινωνία κάθε Σάββατο ἦταν ἡ μεγάλη του ξεκούραση καὶ ἀνάπαυση.

Τελευταία ημέρα, 27 Μαΐου τοῦ 1730, εἰδοποίησε τὸν ἱερέα καὶ ἐκεῖνος τοῦ πῆγε τῇ Θεῖα Κοινωνία μέσα σὲ ἓνα μῆλο ποὺ τὸ εἶχε κουφώσει. Κοινώνησε ἐκεῖ στὸ σταῦλο γιὰ τελευταία φορά. Ἡ πρόσκαιρη αἰχμαλωσία του, ἡ δεινὴ κακοπάθεια πῆραν τέλος· ὁ θαυμαστὸς Ὅσιος Ἰωάννης πέρασε στὴν αἰώνια ἀγαλλίαση καὶ μακαριότητα, μόλις πῆρε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια.

Ὁ ἐνταφιασμὸς

Οἱ ἱερεῖς καὶ πρόκριτοι Χριστιανοὶ τοῦ Προκοπίου, μὲ ἄδεια τοῦ Τούρκου πῆραν τὸ σῶμα. Μὲ συγκίνηση καὶ δάκρυα μέσα σὲ βαθειὰ κατάνυξη καὶ εὐλάβεια ὁ μέχρι χθὲς δοῦλος καὶ σκλεταὶ ἀπὸ Χριστιανούς - Τούρκους - Ἀρμενίους σὰν ἀφέντης καὶ δεσπότης. Σήκωσαν στὸν ὦμο τοὺς τὸ πολυάθλο ἐκεῖνο σῶμα, μὲ θυμιατὰ καὶ λαμπάδες, μὲ εὐλάβεια καὶ προσοχή, τὸ ὀδηγοῦν σὲ ἓναν τάφο στὸ Χριστιανικὸ κοιμητήριο, τὸ ἐναποθέτουν στὴ μάνα γῆ.

Θεῖο ὄραμα

Ὁ γέροντας ἱερέας ποὺ κάθε Σάββατο ἄκουγε τὸν πόνο καὶ τὰ βασανιστήριά του καὶ τοῦ ἔδινε, τὸν κοινωνοῦσε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, εἶδε στὸν ὕπνο τοῦ τὸν Ὅσιο Ἰωάννη τὸν Νοέμβριο τοῦ 1733. Τοῦ εἶπε ὁ Ὅσιος πῶς τὸ σῶμα του ἔχει μείνει μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ μέσα στὸν τάφο ἀκέραιο, ὀλόκληρο, ἀδιάφθορο, ὅπως τὸ ἔβαλαν στὸν τάφο πρὶν 3 1/2 χρόνια. Νὰ τὸ βγάλουν καὶ θὰ εἶναι μαζί τους ὡς εὐλογία Θεοῦ στοὺς αἰῶνες. Μετὰ τοὺς δισταγμοὺς τοῦ ἱερέα, κατὰ θεῖα παραχώρηση, ἓνα οὐράνιο φῶς φωτίζει τὸν τάφο τοῦ Ὀσίου σὰν πύρινος στύλος. Οἱ Χριστιανοὶ ἄνοιξαν τὸν τάφο καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Τὸ σῶμα τοῦ Ὀσίου βρέθηκε ἀκέραιο, ἀδιάφθορο καὶ μυρωμένο μὲ αὐτὴ τὴ θεῖα εὐωδία ποὺ συνεχίζει νὰ ἔχει μέχρι σήμερα. Μὲ πνευματικὴ εὐφροσύνη καὶ εὐλάβεια σήκωσαν, πῆραν στὴν ἀγκαλιὰ τοὺς αὐτὸ τὸ θεῖο δῶρο, τὸ ἱερὸ λείψανο καὶ τὸ μετέφεραν στὸ Ναὸ ποὺ ἀγρυπνοῦσε ὁ Ὅσιος! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 273 τώρα χρόνια, μπῆκε τὸ ἱερὸ σῶμα στὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσμᾶν Πασὰς καίει τὸ ἱερὸ Λείψανο

Σὲ μία ἐσωτερικὴ διαμάχη καὶ σύρραξη μεταξὺ Σουλτάνου καὶ Ἱμπραήμ τῆς Αἰγύπτου ὁ ἀπεσταλμένος Πασὰς τοῦ Σουλτάνου, Ὁσμᾶν, καίει τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τοὺς Χριστιανούς. Τὸ Ἱερὸ σῶμα οἱ Τοῦρκοι τὸ εἶδαν νὰ παίρνει κίνηση στὴ φωτιά. Ἐντρομοὶ ἐγκαταλείπουν τὸ ἀνίερο ἔργο τους καὶ φεύγουν. Τὴν ἄλλη ἡμέρα μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Τούρκων οἱ Χριστιανοὶ ἀνασηκώνουν τὶς στάχτες καὶ τὰ κάρβουνα καὶ βρῆκαν σκεπασμένο ὁλόκληρο τὸ Ἱερὸ σῶμα. Δὲν εἶχε πάθει τίποτε, εὐλύγιστο καὶ μυρωμένο, τοῦ ἔμεινε μόνο τὸ μαύρισμα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὸ πύρωμα.

Τὸν τιμᾶ ὅλη ἡ Κεντρικὴ Μ. Ἀσία (Καππαδοκία)

Ὅπως εἶδαμε ὁ Ὅσιος ἔζησε μὲ ἐγκράτεια, ἀγνότητα, νηστεῖες, προσευχές, ἀρετὲς ξεχασμένες γιὰ μᾶς, δόξασε τὸν Θεὸ ἀνάμεσα σὲ ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοπίστους καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἀπάντησε δοξάζοντας τὸν στὸν Οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ. Μπροστὰ στὴν Λάρνακα ποὺ εἶναι τὸ Ἅγιό του σῶμα, παράλυτοι περπατοῦν, τυφλοὶ βλέπουν, δαιμόνια φεύγουν, ἄλλες ἀνίατες ἀρρώστιες θεραπεύονται.

Ὅχι μόνο Ὁρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ Ἀρμένιοι, Διαμαρτυρόμενοι καὶ Τοῦρκοι αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὰ θαύματά του. Στὴν ἀπόγνωση καὶ τὴ δυστυχία τους, καταφεύγουν στὸν Ὅσιο. Ἡ γλῶσσα τοῦ Ὁσίου σιωπᾶ ἀλλὰ διαλαλοῦν τὰ θαύματά του. Κοιμᾶται τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο, ἀλλὰ κηρύττουν τὴν παρουσία του στὰ θαυμαστὰ γεγονότα. Γίνεται ἐκεῖ μεγάλο προσκύνημα ποὺ δεσπάζει στὴν κεντρικὴ Καππαδοκία.

1922 Καταστροφὴ τῆς Μ. Ἀσίας

Ἡ συμπαιγνία τῶν Μεγάλων δυνάμεων, τὰ τρομερὰ λάθη τῶν Ἑλλήνων ὄπλισαν τοὺς Σελτζούκους Τούρκους τοῦ Κεμάλ Ἄτατοῦρκ καὶ ξεκληρίσθηκε ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς Μ. Ἀσίας. Παθιασμένοι οἱ Ἕλληνες σὲ Βασιλικούς καὶ ἀντιβασιλικούς – Βενιζελικούς καὶ ἀντιβενιζελικούς καῖνε ὁ ἓνας τὸ σπίτι τοῦ ἄλλου. Τὸ Μέτωπο καταρρέει. Οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἀθήνας βγάζουν λόγους στὰ μπαλκόνια ἀντιμαχόμενοι γιὰ τὸ ποιὸς εἶναι ἄξιος νὰ κυβερνήσει! Ὁ Κεμάλ σφάζει σὰν τὰ ἄρνια τὰ παλληκάρια μας ποὺ τὰ ἔχει ἐγκλωβίσει στὸν Σαγγάριο ποταμό! Ἐνα ἑκατομμύριο πεντακόσιες χιλιάδες νεκροὶ καὶ ἀγνοούμενοι ἀπὸ τὴ συμφορὰ....

Μεταφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου

Μέσα στὴ λαίλαπα τῆς καταστροφῆς οἱ πρόσφυγες ποὺ ἔχασαν τὰ πάντα, δύο χρόνια μετὰ τὴν καταστροφὴ στὴν ἐπίσημη ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν Ἑλλάδος-Τουρκίας, πῆραν τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο, ἄλλα κειμήλια τῆς Ἐκκλησίας καὶ λιγοστὰ προσωπικὰ τοὺς εἶδη καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸ δρόμο τῆς ξενιτειᾶς. Ἀπὸ τὴν Καισάρεια

στή Μερσίνα. Από τὸ λιμάνι τῆς Μερσίνας μὲ τὸ πλοῖο «Βασίλειος Δεστούνης» πὺ ναυλώθηκε μὲ ἔξοδα τῆς οἰκίας Παπαδοπούλου, ἀπόγονοί του ὁποῖου μένουν στὴν Ἐλευσίνα, μεταφέρεται στὴν Χαλκίδα. Παραμένει ἐκεῖ ἕνα χρόνο καὶ τὸ 1925 ἔφθασε στὸ σημερινὸ Νέο Προκόπιο.

Δημιουργία νέου Προσκυνημάτων

Τὸ 1930 θεμελιώθηκε ὁ Ναὸς πὺ φιλοξενεῖ σήμερα τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο. Στεγάσθηκε τὸ 1951. Τὸ 1962 ἀπὸ ἀπλὸς προσκυνηματικὸς Ναὸς πὺ ἦταν, μὲ σύμφωνη γνώμη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, ὑπογράφηκε νόμος βάσει τοῦ ὁποῖου λειτουργεῖ σὰν «Εὐαγὲς Ἴδρυμα», μὲ σκοποὺς πὺ καθορίζονται στὴ διάταξη λειτουργίας καὶ διαχείρισης αὐτοῦ. Ἰδρύθηκαν δύο μεγάλοι ξενῶνες. Ὁ ἕνας γιὰ δωρεὰν φιλοξενία καὶ ὁ ἄλλος μὲ ἀντίτιμο μικρὸ ὑπὲρ τῶν σκοπῶν τοῦ Ἰδρύματος. Ἄρχισε ἡ συντήρηση καὶ λειτουργία 5 μεγάλων Ἰδρυμάτων. Δύο Ὀρφανοτροφείων, ἑνὸς στὴ Χαλκίδα καὶ ἑνὸς στὴ Νέα Ἀρτάκη, ἑνὸς Γηροκομείου στὴ Χαλκίδα, Οἰκοτροφείου σπουδαστῶν, παιδικῶν κατασκηνώσεων γιὰ 1.000 περίπου παιδιὰ κάθε θερινὴ περίοδο κ.α. Τὸ πενταμελὲς Διοικητικὸ Συμβούλιο, τὰ Συμβούλια ὄλων τῶν Ἰδρυμάτων μὲ τὴν προεδρία σήμερα καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χαλκίδος, Ἰσθιαίας καὶ Βορείων Σποράδων κ. Χρυσοστόμου καὶ μὲ τὴν συνδρομὴ ὄλων τῶν πιστῶν φέρουν εἰς πέρας τὸ μεγάλο αὐτὸ πνευματικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ ἔργο.

Νέα πνευματικὴ κολυμβήθρα

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης εἶναι ὑπέροχο παράδειγμα γιὰ τὴν «ἐν Θεῷ» ζωὴ τῶν ἀνθρώπων γιὰτί ἀποκαλύπτει μὲ τὰ θαύματά του τὴ θεία δύναμη καὶ μᾶς καθοδηγεῖ νὰ γνωρίσουμε ψυχικῶς μία ὄντως ἅγια ζωὴ, εὐεργετικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Δὲν εἴμαστε μόνο γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἀλλὰ ἀνήκουμε μᾶλλον στὴν μέλλουσα, τὴν αἰώνια, τὴν οὐράνια. Ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἀθάνατη, αἰώνια.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης μεταλαμπαδεύει μὲ τὰ θαύματά του, στὶς ψυχὲς τῶν πιστῶν, Οὐράνιο φῶς, θεία δύναμη σὲ ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό, θεία δύναμη σὲ αὐταπάρηση καὶ αὐτοθυσία, δύναμη τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικότητας καὶ αὐτοελέγχου, δύναμη ἡ ὁποία ὑπερνικᾷ τὰ δεσμὰ τῆς ὕλης καὶ μεταθέτει τὰ βουνὰ τῶν ἐμποδίων καὶ δημιουργεῖ τὶς μεγάλες νίκες στὴ ζωὴ, στοὺς χαρακτήρες τῶν ἀνθρώπων μεταλλαγὲς καὶ ἀναγεννήσεις. Μὲ τὰ θαύματά του ὁ Ὅσιος, μὲ τὴν νυχτοήμερη προσπάθειά του ὅπως ἀποκαλύπτει, ζεῖ καὶ κινεῖται καὶ βοηθεῖ τὸν ἄνθρωπο νὰ ἀποκτήσει τὴν ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, τὴν ψυχικὴ, πὺ μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῆς ζωογονεῖ ἄτομα καὶ λαούς. Ἐκατοντάδες χιλιάδες ἄνθρωποι κάθε χρόνο μὲ δέος, μὲ κατάνυξη, σιωπηλοί, περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὸ Ἱερό του Λεῖψανο, τὸ μέγα αὐτὸ κειμήλιο τῆς Ὀρθοδοξίας. Σὲ ὄλους δίνει τὴν ζωογόνο αὐρα τῆς χάριος πὺ ἔλαβε

ἀπὸ τὸν δωρεοδότη Παντοδύναμο Θεό.

«Ἡ Θεία Λάρναξ τῶν Λειψάνων σου, Ἰωάννη πάτερ Ὅσιε, ἰάματα πηγάζει τοῖς πιστοῖς...»

Ἀπολυτίκιον Ὁσίου Ἰωάννου

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σέ, πρὸς οὐρανίους Μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώβητον, τὸ σκῆνος σου Ὅσιε. Σὺ γὰρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς αἰχμάλωτος ἤχθης, ἔνθα καὶ ὠκειώθης, τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ', πρὸς τὸ «Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς».

Τῷ Ἰωάννη οἱ πιστοὶ νῦν προσδράμωμεν, οἱ ἐν δεινοῖς καὶ συμφοραῖς, καὶ προσπέσωμεν, ἐν εὐσέβεια κράζοντες, ἐκ βάθους ψυχῆς· Ὅσιε, βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέταις, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι τῆς παρούσης ἀνάγκης· μὴ παραβλέψης δέησιν οἰκτρᾶν τῶν προσφευγόντων τῆ σκέπη σου, Ἄγιε.

Μεγαλυνάρια Ὁσίου Ἰωάννου

Τοὺς συναθροισθέντας τῷ σῶ ναῶ, ἀοράτων πάντας, ὄρατῶν τὲ ἐπιβουλής, ἡμᾶς τυραννούντων. δεόμεθα ρυσθῆναι, ὑπὸ τὴν σὴν αἰγίδα θερμῶς προσφεύγοντας.

Τὰ πεπυρωμένα βέλη ἐχθροῦ, βροτοκτόνου, πάτερ, ἀπομάκρυνον ἀφ' ἡμῶν, ταῖς πρὸς τὴν Τριάδα, θερμαῖς σου ἰκεσίαις, ὅπως ρυσθέντες, τούτων, σὲ μεγαλύνωμεν.

Τὸν ἀστέρα πάντες τὸν φαεινόν, τὸν ἐκ Προκοπίου, ἀπαστράψαντα νοητῶς, ὀσίων τὸ κλέος, καὶ Καππαδόκων δόξαν, τὸν θεῖον Ἰωάννην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Αἴτησαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, πνευμάτων γαλήνην, μέχρι τέλους ὑπομονήν. ψυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν τοῖς σοῖς ἰκέταις, τοῖς εὐφημούσι πόθῳ τὰ σὰ θαυμάσια.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, πιστοί, καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου κατασπαζόμενοι, λείψανον περισεπτὸν καὶ πανυπέρτιμον, Ἰωάννου θεοφρονος, ἀγνίσωμεν χεῖλη, ὄμματα καὶ μέτωπα, καὶ ἰκετεύσωμεν, ὅπως καὶ ἡμᾶς ἀξιώση, τέλους σωτηρίου καὶ θείου, ταῖς αὐτοῦ πρὸς Κύριον δεήσεσιν.

Πηγή: agiazoni.gr

